

SYNOVÉ SÁDOCHOVI

MARK JANTZI

(Tursko, červen 2007)

Chvíli jsem si myslel, že jsem v nebi. Víte, že můžeme mít nebe na zemi? Víte to? Ježíš žije v nebi a Ježíš žije ve mně. To znamená, že nebe může být ve mně. Amen.

Podíváme se na chvíli do knihy Ezechiel do 44. kapitoly. Chtěl bych přečíst několik veršů, začneme od 9. verše: „*Takto praví Panovník Hospodin: Žádný cizozemec neobřezaného srdce a neobřezaného těla nevejde do svatyně mé, ze všech cizozemců, kteříž mezi syny Izraelskými jsou.*“ Ve středu večer jsme mluvili o některých věcech, které zabraňují knězi vejít do svatyně svatých. Pokud si vzpomínáte, říkal jsem, že nejen těchto dvanáct věcí, ale i různé další nás mohou dělit od Boží přítomnosti. Stále zde mluvíme o kněžství. Stále mluvíme o synovství, o tom, jak se stát Božím synem. Bratří, věřím tomu, že když mluvíme o kněžství, mluvíme o synovství.

V několika dalších verších se podíváme na kněze, kteří opustili Hospodina. Verš 10: „*Nýbrž i Levítové, kteříž se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael, kteříž zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponosou nepravost svou. Nebo budou v svatyni mé za služebníky, v povinnostech při branách domu, a za slouhy při domu. Oni budou zabíjeti oběti zápalné i oběti lidu, a oni stávati budou před nimi k sloužení jim.*“ Bůh tady říká, že jsou dvě úrovně kněžství. Někteří kněží slouží přirozenému domu. Někteří kněží slouží ve věcech, které náleží vnějšímu nádvoří. Ale je zde psáno, že to jsou kněží, kteří nebyli zcela věrní Bohu. Bůh říká: nevezmu od vás kněžství, ale nemůžete být knězem nejvyššího řádu. Verš 12: „*Proto že přisluhovali jim před ukydanými bohy jejich, a byli domu Izraelskému příčinou pádu v nepravost. Pročež přísáhl jsem jim, praví Panovník Hospodin, že ponosou nepravost svou. Aníž přistoupí ke mně, aby mi kněžský úřad konali, ovšem aby přistupovati měli k kterým svatým věcem mým, neb k nejsvětějším, ale ponosou pohanění své i ohavnosti své, kteréž páchali. Protož postavím je za strážné u domu, ke vší službě jeho i ke všemu, což činěno býti má v něm.*“

Můžete říct, že toto byla negativní strana věci. Pozitivní strana, dobrá zpráva o některých z nich je: „*Kněží pak Levítští, synové*

Sádochovi, kteříž drželi stráž nad svatyní mou, když zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou přistupovati ke mně, aby mi přisluhovali, a stáli před tváří mou, obětující mi tuk i krev, praví Panovník Hospodin. Ti přicházeti budou k svatyni mé, a ti přistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a drželi stráž mou.“ (Verš 15) Vidíte ten rozdíl? Kněží, kteří nebyli věrní, kteří vedli lid k modlářství, mohli sloužit jen v přirozených věcech. Řekl bych, že byli orientovaní na tělesné věci. Ale kněží, kteří byli věrní, sloužili Bohu. Vidíte, že nejvyšší povolání není sloužit lidem, ale Bohu.

Někteří z vás si mohou říct: nemám moc příležitostí sloužit lidem. Ale co příležitosti, kdy můžete sloužit Bohu? Víte, že Bůh miluje, když přicházíme, abychom Ho uctívali? Víte, že miloval Marii, která si sedla a poslouchala všechno, co říkal? Marta mezitím sloužila lidem v přirozených věcech. Je tady ještě místo pro několik dalších Marií. Chtěl bych, abyste si vzpomněli, co jsme řekli o Sádochovi. Jsme v knize Ezechiel a mluví se zde o synech Sádocha. Nemluvíme o Sádochovi samém, ale o Sádochových synech. O jeho přirozených synech stejně jako o duchovních. Abychom lépe porozuměli, o čem tady mluvíme, musíme se vrátit zpátky ke knězi Sádochovi za doby krále Davida. A abychom pochopili Sádocha a typ kněžství v době krále Davida, musíme se vrátit ještě více zpět, až k Aronovi. Pokud to vydržíte, chtěl bych s vámi trochu projít rodokmen kněží. Rodokmen kněží není tak dokonalý jako rodokmen králů. Je tam několik chybějících článků. Musíte dávat pozor, protože jsou tam složitá jména, některá z nich jste možná ještě nikdy neslyšeli, ale zkusím to s vámi projít.

Mluvíme o synech Sádocha. Vrátime se k prvnímu knězi. První kněz byl Aron. Zkoušel jsem počítat, kolik generací bylo od Abrahama k Aronovi. Kolik myslíte, že jich bylo? Sedm. Byl to Abraham, Izák, Jákob, Lévi, Kahat a Amram, Aronův otec. Jeho matka byla Jochebed. Jméno otce je zmíněno jen jednou, matka se objevuje několikrát, protože byla také matkou Mojžíše. Dostáváme se k Aronovi a víme, že Aron byl bratr Mojžíše. Když studujeme tyto kněze, potřebujeme asi trochu porozumět rodinným povahovým rysům. Aron měl čtyři syny. Byli to jednak Nádab a Abihu. Zemřeli, aniž by měli syny. Nepokračuje od nich už žádná rodová linie. V Nádabovi a Abihu byl určitý kompromis. Určitý kompromis byl i v jejich otci Aronovi. Přesto, že ze stejné rodiny vyšel i Mojžíš, Mojžíš byl velice nekompromisní muž. Učinil několik chyb, ale v podstatě byl přímý člověk.

Aron měl ještě další dva syny, Eleazara a Itamara. V knihách Mojžíšových se mnoho nedočteme o charakteru nebo povaze Eleazara

a Itamara. Ani přesně neznáme jména Itamarových synů. Ale známe jméno jednoho ze synů Eleazara. Jeho jméno je Fínes. Přečteme si něco o Fínesovi. Čtvrtá Mojžíšova, 25. kapitola. Tento kněz nedělal kompromisy. Nevím, jak starý byl, řekl bych, že byl docela mladý, ale velmi horlil pro Hospodina. Vzpomeňme si na okolnosti, ve kterých se Izrael v té době nacházel. Nacházeli se v rovinách Moábských a moábský král si najal Baláma, aby Izraeli zlořečil. Byl falešný prorok, a přesto prorokoval pravdivé věci o Izraeli a dokonce o příchodu Ježíše Krista. Nejenže byl falešný prorok, ale Bůh o něm řekl, že byl zvrácený. Nepodařilo se mu zlořečit Izraelcům, jediné, co vyšlo z jeho úst, bylo požehnání. V knize Zjevení se dozvídáme, že je učil, jak páchat smilstvo. Takže se podíváme do 4. Mojžíšovy 25:1: „*V tom, když pobyl Izrael v Setim, počal lid smilniti s dcerami Moábskými.*“ Mezi lidmi propukla rána a Bůh nařídil Mojžíšovi, že někteří lidé musí být zabiti, než aby upadli do toho smilstva. Ve verši 6 se píše: „*A aj, jeden z synů Izraelských přišel, a přivedl k bratrům svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství synů Izraelských; oni pak plakali u dveří stánku úmluvy.*“ Tělo Kristovo, pokud je tak můžeme nazývat, přišlo před Hospodina a plakalo a činilo pokání. Ale v 6. verši se píše, že jeden muž si přivedl přímo do stanu uprostřed toho pokání ženu Madianku. Verš 7: „*To když uzřel Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kněze, vyvstal z prostředku množství toho, a vzal kopí do ruky své. A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze břicho její; i odvrácena jest rána od synů Izraelských.*“ Dvacet čtyři tisíc lidí zemřelo kvůli tomuto hříchu. Dvacet čtyři tisíc. To je hodně lidí. V 11. verši se píše: „*Fínes, syn Eleazara kněze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od synů Izraelských, kdyžto horlil horlivostí mou u prostřed nich, tak abych neshladil synů Izraelských v horlivosti své. Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje. I bude míti on i símě jeho po něm smlouvu kněžství věčného, proto že horlil pro Boha svého, a očistil syny Izraelské.*“ Bůh s tímto mladým mužem učinil smlouvu. Řekl mu: Díky tobě z tebe vyjde věčná linie kněží.

Přeskočíme asi sedm generací. Říkám přibližně sedm generací, protože víme, že David byl čtrnáctá generace po Abrahamovi. U kněží to není tak přesně spočítané, ale jedná se zhruba o sedm generací. Dostáváme se do 1. knihy Samuelovy k muži, který je potomkem Itamara a jmenuje se Elí. Vidíme tady linii kompromisu, která vychází od Itamara. A vidíme linii smlouvy, která prochází k Fínesovi a pokračuje dál. První proroctví, které máme o Elím, je v 1. Samuelově ve 2. kapitole a přišlo skrze dítě. Určitě už jste vyprávěli dětem, jak malý Samuel slyšel Boží hlas, který k němu volal uprostřed noci. Je to jeden z prvních příběhů,

který si pamatují, že mi moje maminka vyprávěla. Ale když jsem vyrostl a přemýšlel jsem o něm, zjistil jsem, že mi maminka nikdy neřekla, co Bůh Samuelovi řekl. Přemýšlel jsem, proč tu část vynechala. Nebyla to pro Elího příliš dobrá zpráva. Samuel nebyl první, kdo Elímu přinesl proroctví. Přečteme si nejprve 22. verš ve 2. kapitole, abychom viděli kompromis, který byl v Elího domě: „*Elí pak byl starý velmi a slyšel všechny věci, kteréž činili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s ženami, kteréž přisluhovaly u dveří stánku úmluvy. I řekl jim: Proč činíte takové věci? Nebo já slyším zlé slovo o vás ode všeho lidu tohoto. Nikoli, synové moji, neboť není dobrá pověst, kterouž já slyším, že odvracíte lid Hospodinův... Ale neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtěl zbítí Hospodin.*“ Přeskočíme do 27. verše: „*I přišel muž Boží k Elí a řekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsem se patrně nezjevil domu otce tvého, když byli v Egyptě, v domě Faraonově?*“ A říká mu, jak si ze všech rodin Izraele vybral jeho rodinu, aby nosili efod. To proroctví pokračuje. Říká Elímu, jak jeho synové přestupují Boží ustanovení. Byl to neznámý prorok, absolutně neznámý Boží muž.

Ve 31. verši pokračuje: „*Aj, dnové přicházejí, že odetnu rámě tvé a rámě domu otce tvého, aby nebylo starce v domě tvém.*“ Verš 33: „*A ačkoli nevyhledám do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči tvé a bolestí ssužoval duši tvou, všechno však množství domu tvého zemrou v věku vyspělém. A to měj za znamení, což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínsa: oba jednoho dne umrou.*“ To byla ta špatná zpráva. Ale přišla i dobrá zpráva: „*Vzбудím pak sobě kněze věrného, kterýž vedlé srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdělám jemu dům stálý, aby přisluhoval před pomazaným mým po všechny dny.*“ Podíváme se do další kapitoly a přečteme si dva nebo tři verše. Třetí kapitola, 12. verš, to je slovo, které dal Hospodin malému Samuelovi. Od 11. verše: „*Aj, já učiním věc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho. V ten den uvedu na Elí všechno to, což jsem mluvil proti domu jeho; počnuť i dokonám.*“ Kdo z vás ví, že On je Alfa i Omega? Není ten, který by věci začal, a nedokončil. My začínáme dělat práci, kterou pak nedokončíme. Ale Bůh ne. Amen? „*A ukáži jemu, že já soudím dům jeho až na věky pro nepravost, o níž věděl; nebo znaje, že na se zlořečenství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim.*“ Pokračuje v dalším verši a říká, že to, co udělali, nejde očistit žádnou obětí. Co to znamená, že jim nezbránil? Četli jsme verš, kde Elí mluvil ke svým synům a říkal jim: „*To není dobré, co o vás slyším, neměli byste to dělat.*“ To byl dobrý začátek. Ale nikde už nečteme, že by v tom pokračoval. Možná bychom se měli zamyslet, jak vychováváme své děti. „*Honzíku, jestli to uděláš ještě jednou, udělám to a to.*“ A on to udělá ještě třikrát. „*Snad jsem ti*

říkal, že už to nemáš dělat! Proč už s tím nepřestaneš?“ Jenom slova. Dříve nebo později na to děti přijdou. Pokud vydržím, když na mě maminka s tatínkem trochu zakřičí, dostanu všechno, co chci. Píše se, že Elí už byl velmi starý. Takže bych řekl, že jeho synům mohlo být kolem čtyřiceti let. Možná jim mohlo být i šedesát, protože Elímu bylo 98, když zemřel. Byli zkrátka už příliš velcí na to, aby je ohnul přes koleno a dal jim výprask. Když čtu tyto verše, rozumím tomu tak, že Elí byl hlavním strážcem stánku a hlavním knězem. Proto měl moc a autoritu svoje syny propustit. „Ofni, Fínesi, konec, skončili jste! Už dále nebudete kněžími.“ Nebyli jedinými kněžími ve městě. Byli i jiní kněží, ale Elí dával přednost svojí rodině a upřednostnil nespravedlnost svojí rodiny před spravedlností jiných rodin. Vidíte, co s vámi mohou učinit rodinná pouta, když je upřednostňujete před spravedlností?

Další syn Elího je Fínes. Pamatujete si příběh, jak přišli Filistínští a vzali archu? Ofni a Fínes byli v té bitvě s archou a jednoho dne byli oba zabiti, přesně tak, jak to Bůh předpověděl. Šlo o to, že archa úmluvy neměla na bitevním poli co dělat. Bůh tam s nimi nebyl, odešel od nich a nemělo žádný význam jít do stánku, vzít archu, odnést ji s sebou a myslet si, že tam tak mohou přinést něco z Boha. Bůh od nich odešel. Bůh je opustil. Bůh v té chvíli nebyl ve stánku. Ale oni prováděli svůj rituál a neviděli rozdíl. Kdy je Bůh opustil? Zřejmě někdy v době, kdy ti synové dělali převrácené věci. Mohl je opustit už roky předtím. Nevím, kdy přesně je opustil, ale až v bitvě zjistili, že s nimi Bůh není. Elí seděl na lavici a když přišla zpráva, že byla ukradena archa a jeho synové zabiti, tolik to s ním otrásl, že spadl z lavice a zlomil si vaz. Je tam napsáno, že byl velmi těžký muž; to nám může trochu poukázat na jeho životní styl. Bezpochyby ani on sám nevedl příliš disciplinovaný život. Fínes měl ženu, která, když se jí donesla tato zpráva, porodila dítě. Když slyšela tu zprávu, řekla: „Bůh od nás odešel.“ Její syn dostal jméno *Bůh odešel*, Ichabod. Alespoň tato žena měla dost citlivosti, aby pochopila, co se děje. Její muž byl převrácený a nespravedlivý člověk. Porodila mu syna a řekla: „Bůh opustil.“ O Ichabodovi už se nic dalšího nepíše. Zřejmě byl knězem. Vyrostl, stal se knězem a zřejmě zemřel mladý.

Pojďme se podívat do 3. verše 14. kapitoly. Dostáváme se do situace, kde vystupuje tento muž jako kněz, dále je zde Saul a jeho syn Jonata, nechci zde zmiňovat všechny detaily, ale toho dne získal Jonata veliké vítězství. První Samuelova 14:3: „*Tolikéž Achiáš syn Achitobův, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, kněze Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevěděl, že by odšel Jonata.*“ Achitob měl syna

Achimelecha. Nemám moc co říct o Achitobovi, jenom trochu zmíním jeho rodokmen.

Podíváme se do 22. kapitoly v 1. Samuelově. To je pasáž, kde David utíká před Saulem. David se skrývá v jeskyni Adulam. Saul ho pronásleduje a snaží se udělat všechno pro to, aby ho zabil. Jak David utíkal před Saulem, dostal se do Nobe. Toto město se nazývalo kněžské město, protože zde bylo mnoho kněží. David šel do stánku a zeptal se kněze Achimelecha: „Nemáte tu něco pro mě? Mám hlad a jsem na útěku.“ Achimelech odpověděl: „Máme jen svatý chléb předložený ve svatyni.“ David řekl: „To stačí.“ Kněz odpověděl: „Dobrá, pokud jste se zachovali v čistotě, dám vám chléb.“ Potom řekl David knězi: „Nemáš tu nějaké zbraně? Nemám s sebou ani žádnou zbraň.“ Kněz řekl: „Ano, mám tady meč Goliáše Filistinského, je zabalený v rouchu za oponou.“ David řekl: „Ano, to je velmi dobrý meč, vezmu si ho také.“ David odchází od Achimelecha a utíká pryč. Achimelecha ani nenapadlo zavolat Saula a říct mu: „Saule, byl tady David, možná bys to rád věděl, abys ho mohl chytit.“ Ale Saul zjistil, že tam David byl, protože mu o tom řekl muž jménem Doeg. Spíše mu říkám Dog (angl. pes), nebyl to dobrý člověk. Podle toho, co čtu, byl Idumejský, nebyl Izraelský. A tak rozumíme, proč byl schopen udělat hrozné věci, které udělal, když mu to bylo přikázáno. Saul zjistil, že tam David byl, a začal vyslyšet Achimelecha. „Ano, dal jsem mu chléb. Říkal, že spěchá, že vykonává nějakou práci pro krále. Dal jsem mu i zbraň.“ „A neřekl mi o tom! Nikomu není líto mě, chudáka krále. Všichni mají rádi toho Davida a nikdo nemá rád mě!“ A řekl svým mužům: „Zabijte toho kněze. Zabijte všechny kněze!“ Ale Izraelci, kteří byli se Saulem, se zděsili: „My nemůžeme zabít kněze. Nezabijeme je.“ A co udělal Saul? „Doegu, slyšel jsi můj příkaz? Poslechněš krále?“ „S radostí.“ Všechny je pozabíjel. Osmdesát pět mužů, kteří nosili efod, bylo zabito Saulem. Píše se tam, že prošel celé město a zabil ženy i děti. Bylo by zajímavé prozkoumat démonický stav duše muže, který byl schopný vyvraždit celé kněžské město.

Achimelech byl dobrý člověk, alespoň o něm nic špatného nevíme. Ale přesto na něj dolehlo proroctví, které bylo řečeno Elímu. Ve 20. verši se píše: „*Jediný toliko syn Achimelechův, syna Achitobova, jehož jméno bylo Abiatar, ušel a utekl k Davidovi.*“ Abiatar byl mladý muž a jako jediný z těch osmdesáti pěti mužů utekl. A samozřejmě neběžel k Saulovi, ale utekl k Davidovi. Prokázal svoji věrnost Davidovi. O kněžích se mnoho dalšího nedozvíme, musíme přeskočit až do 15. kapitoly 2. Samuelovy. Budeme se tady trochu zabývat věrností a oddaností. Dostali jsme se do doby Absolonovy vzpoury. Pamatujete si, jak Absolon

přišel, převzal Jeruzalém a David musel z Jeruzaléma uprchnout. Ve 24. verši se píše: „*A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepřešel z města.*“ Sádoch pochází z jiné rodové linie. Oba kněží, Sádoch i Abiatar, byli věrní Davidovi. Když David utekl z Jeruzaléma, tito dva kněží a všickni Levítové odnesli z Jeruzaléma truhlu smlouvy. Dvacátý sedmý verš: „*Řekl ještě král Sádochovi knězi: Zdaliž ty nejsi vidoucí?*“ Není to zajímavé, říct toto Sádochovi? „*Nejsi ty prorok? Nejsi ty muž, který vidí a rozumí tomu, co dělá Bůh?*“ „*Navratiž se do města u pokoji, Achimaas pak syn tvůj, a Jonata syn Abiatarův, dva synové vaši, budou s vámi.*“ Další dva mladí muži. Abiatar měl syna Jonatu a Sádoch měl syna Achimaase. Ale poté, co skončila ta věc s Absolonem, už o těchto dvou mužích neuslyšíte. Přesto bych vám rád o těchto dvou mladících něco řekl. Oba dva byli velmi oddaní Davidovi. Sádoch vzal truhlu a vrátil se zpátky do města. Předstíral, že je věrný Absolonovi. Jsou tam ještě další dva lidé. Jeden z nich byl Davidův blízký přítel Achitofel. Ale Davidovi bylo řečeno, že Achitofel přešel na stranu Absolona. Býval Davidovým velmi blízkým rádcem. Muž, kterému David důvěřoval. Pak tam byl ještě jeden muž, který se rozhodl následovat Davida, myslím, že jeho jméno bylo Chusai. David dal Chusai stejnou radu jako Sádochovi. Pro mě budeš více užitečný, když půjdeš zpátky k Absolonovi a zjistíš, jaké rady mu dává Achitofel, a pak mu dáš jinou radu, kterou zrušíš tu Achitofelovu. Budeš mně oznamovat jeho rady. Ve 37. verši 15. kapitoly se píše: „*Šel tedy Chusai, přítel Davidův do města; Absolon také přijel do Jeruzaléma.*“

Pojďme se teď podívat do 15. verše 17. kapitoly: „*Oznámil pak to Chusai Sádochovi a Abiatarovi kněžím: Tak a tak radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a takto jsem radil.*“ Achitofel chtěl okamžitě povolát armádu. „*Dej mi tolik a tolik mužů a já hned vyrazím za Davidem.*“ Chusai řekl: „*Absolone, znáš nejlépe svého otce. Bude jako rozzuřená medvědice. Takhle ho nedostaneš. Pokud chceš Davida zajmout, musíš to udělat jinak.*“ Absolon nakonec dal na radu Chusai. Šestnáctý verš: „*Nyní tedy pošlete rychle a oznamte Davidovi, řkouce: Nezůstavej přes noc na rovinách pouště, ale přeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s ním.*“ Ještě malý dodatek k Achitofelovi. Když zjistil, že si Absolon nevybral jeho radu, opustil město, odešel do své rodné vesnice, dal si věci do pořádku, oběsil se a zemřel. Věděl, že udělal chybu, když projevil oddanost Absolonovi, a že prohraje.

Ještě před tím, než byly vynalezeny telefony a mobily, přišlo slovo k Sádochovi a Abiatarovi a nějaká dívka tu zprávu předala jejich synům a řekla: „To je zpráva od vašich otců. Předajte ji Davidovi.“ Ti dva mladí muži se museli velmi rychle skrýt na dvoře nějakého muže. Byla tam studna a oni se do ní schovali, protože je pronásledovali Absolonovi muži. Žena, která žila v tom domě, překryla studnu nějakými látkami a předstírala, že přebírá zrní a chystá se péct chléb. Přišli Absolonovi muži a hledali dva mladíky. Žena jim řekla: „Myslím, že šli tamtudy. Zkuste je najít.“ Když byl vzduch čistý, mladíci vylezli ze studně, šli za Davidem a předali mu zprávu. David a všichni jeho muži ještě té noci překročili Jordán, a tak se dostali z dosahu Absolona a jeho armády. Věrnost mladíků zachránila Davida.

Pojďme se zase posunout dopředu do 1. Královské do 1. kapitoly. Tady došlo k jiné vzpouře. Další vzpoura, další Davidův syn. Vidíte, jak se přenáší hříchy otců? Hřích Davida s Betsabé. Prorok Nátan řekl Davidovi: „Meč nikdy neopustí tvůj dům.“ To nebyla první věc, která se stala v Davidově domě. Jiný syn byl zabit svým bratrem pro to, co udělal své sestře. David už je velmi starý muž, je mu kolem sedmdesáti let. Řekl proroku Nátanovi, řekl i Betsabé, že Šalomoun bude po něm králem. Ale ještě je tu syn Adoniáš. Adoniáš využil toho, že David už je starý a slabý a nemůže se už moc hýbat. Davidovo tělo už bylo opotřebované. Vzpomeňte na všechno, čím v životě prošel, na všechny bitvy; jeho tělo už zkrátka bylo vyčerpané. Adoniáš řekl: „Králem budu já.“ Kde je teď věrnost a oddanost? Zkuste odhadnout, který z kněží podpoří vzpouru. Nemohu tomu uvěřit! Nemohu uvěřit tomu, že Abiatar udělal to, co udělal. Udělal velkou slavnost a oběti pro Adoniáše, pozval na oslavu všechny ostatní královské syny, ale zapomněl pozvat Šalomouna. Záměrně. Nepozval dokonce ani proroka Nátana. Ani Banaiáše, velitele armády. Ani Betsabé. Několik lidí vyškrtl ze seznamu, ale David se to dozvěděl. Dozvěděl se to nepřímou. Nátan se to dozvěděl jako první a chtěl to předat Davidovi. Víte, koho si k tomu použil? Betsabé. Řekl jí: „Betsabé, už jsi několik dní neviděla krále, potřebuji, abys za ním šla a mluvila s ním.“ Zní to trochu jako v Ester, ale jsem si jistý, že David by ji nezabil. Tak šla Betsabé za Davidem, a David pochopil, co se děje. „Tam ve městě je velká slavnost. Tvůj syn Adoniáš se prohlásil králem. Kněz Abiatar je s ním. Myslela jsem, že jsi chtěl, aby králem byl Šalomoun.“ „Ano. Zavolej mi proroka Nátana a vojevůdce Banaiáše. Postaráme se o to hned.“ David vydal rozkaz knězi Sádochovi. Sádoch šel do stánku, přinesl olej a pomazal Šalomouna za krále. Nic se tam neříká o tom, že by ten druhý, Adoniáš, byl pomazán olejem z chrámu. Chtěl bych také mluvit o pomazání. Možná zítra. Šalomoun měl pomazání od

kněze Sádocha. David měl pomazání od proroka a kněze Samuela. Bůh mu řekl: „Naplnň roh olejem a jdi mezi syny Jesse, ukážu ti muže, který bude dalším králem.“ Poté, co Sádoch pomazal Šalomouna za krále, posadil ho na Davidova mezka a prorok a velitel ho vedli po ulici a lidé volali: „Ať žije král! Ať žije král Šalomoun!“ To se doneslo až na slavnost. Celá oslava byla pokažená.

Přečteme si to teď v Bibli, abyste viděli, jak je to v Božím Slově. První Královská 1:31, „*A naklonivši hlavy Betsabé tváří k zemi, poklonu učinila králi a řekla: Živ bud' pán můj král David na věky. Řekl ještě král David: Zavolejte ke mně Sádocha kněze a Nátana proroka, a Banaiáše syna Joiadova. Kterížto vešli před krále. I řekl jim král: Vezměte s sebou služebníky pána svého, a vsaďte Šalomouna syna mého na mezkyni mou, a ved'te ji k Gihonu.*“ Gihon se nachází v údolí Kidron blízko Jeruzaléma. „*I pomáže ho tam Sádoch kněz a Nátan prorok za krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte: Živ bud' král Šalomoun.*“ Amen. Verš 39: „*Vzal také Sádoch kněz roh oleje z stánku, a pomazal Šalomouna. Potom troubili trubou, a řekl všecken lid: Živ bud' král Šalomoun. I vstoupil všecken lid za ním; kterýžto lid prozpěvoval s plésáním, a veselil se radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku jejich.*“ V angličtině je, že se roztrhla země od toho zvuku. Dělo se něco, co otřásalo zemí.

Teď se podíváme na druhou skupinu a dokončíme příběh Abiataru. Přesuneme se do další kapitoly. Šalomoun už je králem. První Královská 2:26, 27: „*Abiatarovi knězi také řekl král: Jdi do Anatot k rolí své, nebo jsi hoden smrti. Ale nyní nezabiji tebe, poněvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu před Davidem otcem mým, a snášel jsi všechna ta ssoužení, kteráž snášel otec můj. I svrhl Šalomoun Abiataru s kněžství Hospodinova, aby naplnil řeč Hospodinovu, kterouž byl mluvil proti domu Elí v Sílo.*“ Nevím, co se stalo s Jonatou, ale Abiatar musel být jeden z posledních z linie Elího. Zřejmě měl ještě nějaké potomky, ale jak Bůh řekl, nemohli žít příliš dlouho. To, co udělal Šalomoun Abiatarovi, že ho zbavil kněžství, bylo to samé, co Bůh očekával, že učiní Elí se svými syny, Ofni a Fínesem. Elí měl moc a autoritu to udělat a měl by i podporu lidí. Ale on se to bál udělat. Vidíte strach a kompromis a jaký dopad to mělo o mnoho let později. Vidíme smlouvu, kterou Bůh učinil s Fínesem – že mu dal věčné kněžství, protože byl věrný Bohu; věrný Boží služebník, kterého Bůh povolal stejně jako Davida a Šalomouna. Chtěl bych v tom ještě pokračovat.

Pojďme se podívat do 1. Paralipomenon 24:1-4: „*Synů pak Aronových tato jsou zpořádaní: Synové Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar*

a Itamar. Ale že umřel Nádab a Abiu před otcem svým, a neměli synů, protož konali úřad kněžský Eleazar a Itamar. Kteréž zpořádal David, totiž Sádocha z synů Eleazarových, (tady vidíme, že Sádoch vyšel z Eleazara) a Achimelecha z synů Itamarových, (to byl Abiatarův otec, kterého zabil Saul) vedlé počtu a řádu jejich v přísluhováních jejich. Nalezeno pak synů Eleazarových více předních mužů, než synů Itamarových, (myslím si, že Elí linii Itamara příliš nepomohl) a rozdělili je. Z synů Eleazarových bylo předních po domích otcovských šestnáct, a z synů Itamarových po čeledech otcovských osm.“

Kdo měl dvojnásobné požehnání? Eleazar měl dvojnásobné požehnání, šestnáct generací po něm, Itamar měl jen osm. Dohromady bylo dvacet čtyři tříd kněží. Řeknu vám, jak si myslím, že si kněží rozdělili služby během roku. Bylo jich dohromady dvacet čtyři a každý z těch dvaceti čtyř rodin měl příležitost sloužit ve stánku. Každá služba trvala dva týdny a potom další služba další dva týdny. Začali v době paschy, protože to byl začátek roku. Během paschy a během slavnosti stánků byly dvě služby, při nichž sloužili všichni. Když vynásobíme 24 služeb krát dva týdny, dostaneme 48. Ale rok má 52 týdnů. Takže nám čtyři týdny přebývají. A to je svátek stánků a pascha. Na další stránce v Bibli máme další jméno, je to ve verši 10: „*Na Hakkoza sedmý, na Abiáše osmý.*“ Osmou službu v pořadí měl muž jménem Abiáš. Věřte nebo ne, ale jeho jméno se objevuje i v Novém Zákoně. Najdeme ho v Lukášovi 1:5: „*Byl za dnů Herodesa krále Judského kněz nějaký, jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta.*“ Ten muž a ta žena byli z rodu Arona. Co ještě víme o Zachariášovi? Říká se tu, z jaké linie pocházel? Z Abiášovy. Ale neříká se tu, z jakého rodu byl Abiáš. Vyšel z Eleazara, nebo z Itamara? Je dvakrát větší pravděpodobnost, že pocházel z linie Eleazara. To je matematika. Ale mám ještě jeden klíč, který je mnohem silnější. Víte, co by to mohlo být? Říká se zde, že Zachariáš byl starý člověk a jeho manželka byla stará a sešlá věkem. Jaké bylo proroctví nad Elím? „*Nebude žádný starý člověk ve tvém domě, všichni zemřou mladí.*“ Takže si dovolím říct, že Zachariáš vyšel z rodu Eleazara. Všimněte si, kdo byl syn Zachariáše. Jmenoval se Jan Křtitel. Co řekl Ježíš o Janu Křtiteli? Byl největší z těch, kteří se narodili z ženy. Největší prorok. Ve skutečnosti se mohl stát knězem. Měl k tomu všechny předpoklady. Přesto si vybral jinou cestu, než následovat úplatné muže, kteří byli v chrámě v Jeruzalémě. Z mého pohledu to byl poslední pravý Boží kněz. Co udělal kněz Jan Křtitel? Otevřel dveře, byl vrátný, který slyšel volání, otevřel dveře a rozeznal pravého Pastýře.

Chci skončit jedním prohlášením. Bratří, věci, které děláte, budou mít dopad po mnoho dalších let. Když jsme tu chválili Hospodina, cítil jsem, jako bychom se tlačili k oponě. Tlačili jsme se k oponě. Rozumíte tomu? Na několik minut jsme se protlačili až do svatyně svatých. A mohli jste slyšet, jako by mezi námi byl duch proroctví a někdo povstal. Mohli jste skoro slyšet něco jako: Jednou se bude vyprávět o tom, co se zde dělo, na tomto místě v této době. V kronice by mohlo být zapsáno: „Na rozhraní šestého a sedmého tisíciletí přijel do Prahy jeden muž. Nějací muži povstali a řekli: Uvidíme Boží království na tomto místě. Bůh požehnal smlouvu, kterou učinil s člověkem, a požehnal jejich rodiny. Jejich potomci žijí až dodnes.“ Víte, bratří, všechno neskončí v roce 2008, 2009, 2010. Neznamená to, že skončí všechno, co jsme učinili. Vaše děti budou dál žít. Budou součástí dědictví, které bylo založeno teď. A jejich děti a jejich další děti. Budeme žít v době spravedlnosti. Někteří budou chodit na vyšších místech než ostatní. Je psáno, že budou dokonce někteří, kteří si vyberou hřích. Ale nebude tam ďábel. Mluvím o dalším miléniu. Proč zasíváme semínka, která potřebují stovky let, aby vyrostla? To, co se děje dnes, bude za sto let známo. Vidíme, že spravedlivé dědictví se přenášelo z generace na generaci. Ještě není pozdě. Nebo můžete zasít kompromis, a to bolestivým způsobem ovlivní mnohé další generace. Vidíte všechny rodiny, o kterých jsme dnes mluvili. Aron činil kompromisy a ty přešly dál přes Itamara. Některé spravedlivé a nekompromisní způsoby přešly až k vnukovi Fínesovi. Něco z Mojžíše ovlivnilo Fínese víc než jeho vlastní dědeček. Ve vašich vlastních rodinách se díváte zpět na své otce a dědy a vidíte věci, na které můžete být hrdí, a naopak věci, na které nemůžete být hrdí. Amen? Ale víte, bratří, my si můžeme zvolit správnou cestu. Nevím, jaký byl Eleazar, ale vím, jaký byl Fínes. Byli dva muži, kteří měli být věrní Božímu muži, oni učinili rozhodnutí. Jeden z nich, Abiatar, učinil špatné rozhodnutí. Měl si vzpomenout, co se stalo kdysi za dnů Absolona. Měl vědět, že to není správná cesta, že to není Boží cesta. Učinil špatné rozhodnutí. Nebudu už to znovu číst podrobně, ale zmíním ještě pár veršů z Ezechiele 44. Četl jsem ten verš včera. Mluvíme o pravém kněžství. Ezechiel 44:23: „*A lid můj budou rozdílu učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi nečistým a čistým ať je učí rozeznávati.*“ Amen.

Znáte věci ve vaší přirozené rodině. Věřím, že v mojí rodině byl kompromis. Když se podívám na příjmení svého otce Jantzi, asi byli křesťané, ale nevím o nikom se jménem Jantzi, kdo by se oddělil tak, jako to udělal Fínes. Věřím, že tam bylo hodně průměrnosti. Můj otec byl pravděpodobně průměrný věřící, neudělal na mě žádný velký duchovní dojem. Řekl bych, že většinu svého života byl spíše odpadlý od Boha. A dal svůj

život do pořádku s Bohem, až když zemřela moje matka. Její smrt jím tak otřásla, že si uvědomil, kam směřuje. Od své matky jsem zdědil trochu něco odlišného. Otec mé matky byl kazatel. Asi nebyl žádný světoznámý kazatel, ale byl to kazatel. Byl horlivý v tom, čemu věřil. Pamatuji si maminku, jak jednou telefonovala se svojí sestrou. Mluvily německy. Byl to takový ten starý telefon ze 40. let se sluchátkem a trychtýřkem, do kterého se mluví. Bylo mi asi čtyři nebo pět let. Když maminka domluvila, řekl jsem jí anglicky: „Povídaly jste si o dědečkovi, vid’?“ Maminka řekla: „Ano.“ „A ty jsi řekla o dědečkovi, že je blázen, že jo?“ Maminka řekla: „Ano.“ Zeptal jsem se: „Proč jsi řekla, že je dědeček blázen?“ „Ách, on má takové směšné názory o dalším křtu.“ Řekl jsem: „Jakém dalším křtu?“ „Věří, že máme být pokřtěni Duchem svatým.“ Co si myslíte, že mi to řeklo? Odpověděl jsem jen: „Ahá,“ a to bylo všechno. Ale nikdy jsem na to nezapomněl. Ještě si vzpomínám, když mi byly asi tři roky, možná méně, zděšeně jsem přiběhl domů: „Mami, mami! Kde je máma? Máma je pryč! Ztratil jsem maminku!“ Pamatuji si, že mi byly dva nebo tři roky. Zaposlouchal jsem se a uslyšel jsem maminku, jak se modlí vzadu v ložnici. Modlila se tak hlasitě. Vběhl jsem tam: „Mami, mami!“ Klečela u postele a jen natáhla ruku, chytila mě a stáhla mě vedle sebe na kolena. „Ó, Bože, my se modlíme za tatínka, ó, Pane...“ a jmenovala moje bratry a sestry. „Ó, Pane, modlíme se za Marka...“ Nikdy jsem to nezapomněl. Pamatuji si to, i když mi tehdy byly jen tři roky. Ještě si pamatuji, jak mi jednou maminka řekla: „Modlím se k Bohu, aby jeden z mých synů jednou kázal evangelium.“ Byl jsem raději potichu a neotevřel jsem pusou. Povídala mi o strýci mého dědečka, který byl asi stejně starý jako dědeček a říkali mu strýček J. A. Wresley. Moje maminka se za svobodna jmenovala Wresleyová. Řekla mi: „Strýček J. A. byl misionář. Byl první misionář, kterého církev poslala do Indie. V roce 1896 šel do Indie.“ Víte co? V roce 1996 jsem jel do Indie a potkali jsme tam lidi, kteří byli potomky těch, které přivedl ke Kristu můj strýček.

Podělil jsem se s vámi trochu o svoje dědictví. Jsou tam nějaké dobré věci a nějaké průměrné věci. A kdybych o tom věděl, pravděpodobně by se tam našly i nějaké zlé věci. Ale já se přidržím těch dobrých věcí. Můžete si říct: „Všichni moji předkové byli špatní lidé.“ Tak buďte jako Abraham. Začněte novou generaci. Předávejte dalším generacím spravedlnost Ježíše Krista. Řeknu vám, bratří, budou se psát kroniky. Pokud ne na zemi, budou se psát v nebi. Bůh má knihy a zaznamenává do nich věci.

Děkuji vám za pozornost. Buďte povzbuzeni. Bůh vám požehnej.